

THOMASTON, MAINE.

Meidän koulu alkoi tämän kuun 5 päivänä, mutta sulettiin samana päivänä, kun saapui tieto, että on yksi lapsihalvaustauti kohtaus meidän "Townshipissä". Se oli ikävä sanoma kuin oltiin jo varustettu talvilukukaudelle. Mutta olin iloinen kuin sain kuulla, että pääsen huvimatalle veljeni luokse.

Hän asuu North Jay'ssä, Mainessa, jonne on 75—80 mailia. Matka tehtiin autolla. Seurueeseemme kuului Mr ja Mrs Ruuska, Miss A. Matson, Mr. V. Leppänen, isä ja minä. Me lähdettiin 8 päivä kello 5:30 aamulla. Päästiin Augustaan kello 9. Auto vietiin tallille ja lähdettiin kävelemään kaupungille.

Sitten mentiin käymään mielisaraalassa tapaamassa yhtä tuttavamme joka on siellä. Kaikki oli kaunista ja puhdasta, mutta ei olemo taida olla hauskaa. Sieltä kuului huutamista ja kirkumista. Oli hirveätä kuunnella sitä.

Sieltä palattuamme haettiin auto jatkettiin matkaa. Selsahduttiin jotakin minuutteja Livermore Falls'illa. Sieltä ei enää ottanut kuin vähän aikaa päästä North Jay'hin. Kello oli 2 j. p. p. kuin päästiin perille, eikä kukaan ollut odottanut meitä. Miss Matson, isä ja minä mentiin veljeni asunnolle. Toiset menivät muualle kylään. Lopun päivää minä lepäsin sillä olin uupunut pitkän matkan perästä.

Seuraavana päivänä käytiin muualle kylässä. Päivä kului hupaisesti. Miehet menivät käymään Riley'ssä.

Seuraavana päivänä kävimme me muutkin Riley'ssä. Sieltä palattuamme syötiin päivällinen. Sitten lähdettiin kotia. Miss Matson jäi sinne. Tullessa ei pysähdytty paljon mieheensä. Pääsimme kotiin nälkäisinä sekä väsyneinä pitkästä istumisesta ja salimme odottaa ennenkuin illallinen oli pöydässä, sillä tulimme takaisin aikaisemmin kuin kotiväki odottivatkaan.

Vaan aika kului hupaisesti pianoa soitellessa ja matkaseikkailuja kertoessa kotiväelle. Ja illallinen oli valmis ennenkuin oikein kerettiin puhua alkuunkaan. Illallisen jälkeen soitettiin ja juteltiin ja sitten lähti Mr ja Mrs Ruuska ja Mr Leppänen Long Coveen, jossa heidän kotinsa on.

Niin loppui meidän matka ja onnistuikin hyvin, sillä koko matkalla ei tullut mitään vahinkoa. Nyt lopetan ja toivon hauskaa syksyä kaikille Toverittaren lukijoille.

Ystävyydellä

VIENO RAATIKAINEN.

ELÄMISEN OIKEUTTA.

(Jatkoa 7:ltä sivulta)

Eevaa ja puheli mahdollisimman matalalla äänellä niinkuin vain vähäkuuloisena voi. Molemmat olivat hyvin salaperäisen näköisiä aivan kuin olisivat peljänneet, että joku kuulee heidän keskustelunsa.

— Mihin jäi poikasi, Eeva? kysyi muori.

— Tuolla on verannan portaalilla, vastasi Eeva.

— Kuinka se on vanha, tämä nuorin? kysyi taas muori kuis-kien.

— Kahdeksan kuukauden tämän kuun lopussa.

— Oletko saanut minkäänlaista avustusta tänä kesänä? kysyi taas Kaisa-muori mahdollisimman matalalla äänellä ja jatkoi: vai aijotko tänään saada, kun ei emäntäkään ole kotona. Isäntä juuri lähti kunnan tuvalle. Ei kai tule kuin vasta illalla.

Eeva katseli peläten ympärilleen ja kurkisti myös ikkunasta, josta näki portille.

— Niin, kyllä minä ajattelin, että kun saisi vähän. Taitaa emäntä tulla, että ei saa isäntää tavata... Mutta kyllä kai se emäntäkin vähäsen antaa, sillä ei hän sitä aavista... ja sain minä tänään kaksi markkaa pappilan nuorelta maisterilta. Kai pitänee olla yötä että saisi jotain. Ajattelin, että menen tänään tuonne ylänteelle Majastiinaan luo yöksi, mutta kai täälläkin saa josain nukkua...?

— Kyllä saa, sanoi Kaisa-muori. Tässä minun vuoteellani saat nukkua. Odota vaan, aina sitä jotain saa vaikka emännältä... eihän se sentään tarkin ole, kun vain joutaa näin häitien edellä, kun vielä vieraita tulee.

Niin kuiskivat Kaisa-muori ja Eeva toisiinsa karsinapenkillä.

(Jatk.)

Köyhän pikku sisko

(Jatk.)

Se oli tuomari James Northrup, kyvykäs ja korkeasti kunnioitettu lakimies, joka lähetettiin lainlaatikuntaan vastustamaan rautateitä. Rautatieyhtiö teki tiensä läpi uuden kylän, kymmenen mailia syrjään Maplesista.

Mikä tuli Maplesin kohtaloksi muutamassa seuraavassa vuodessa, ei ole vaikea arvata. Pikku kylä, joka hyväksyi rautatien, kasvoi nopeaan ja sitä mukaa Maplesin kauppa hävisi. Kun myöhemmin toinen rautatieyhtiö lähetti maanmittarit Maplesiin, ei enään lähetetty miestä lainlaatikuntaan vastustamaan sitä. Mutta tämä oli vain haaratie, ei se sen vaurastumista edistänyt.

Ja hauskat ajat Planters House'ilta loppuivat ainaiseksi. Joissakin ullakkokamareissa Maples'issa on huolellisesti tallennettuna, nahalla päällystetyissä arkuissa silkkipukuja, kirkasvärisiä, leveähameisia grenediiniä, pitkiä silkkihansikkaita, vöitä, ja vaatekukkakiehkuroita. Nuoret joskus käyttävät näitä vanhanakuisia hienouksia naamiohuveissa tai muissa sentapaisissa le-

keissä, mitä he pitivät omissa ahtaissa saleissaan. Ja silloin aina saadaan kuulla pukujen historiat, kuinka "sinun tätisi, Anna, oli puettuna tuohon pukuun silloin illalla, kun Jacob kosi häntä. Se tapahtui kesäkuussa, silloin kuin oli ne suuret tanssiaisaiset Planters House'ella, Sherman-neitien kunniaksi, jotka tulivat Chicagosta vieraisille tuomari Northrupin luo. Se oli suuri juhlatilaisuus, ja sinun tätisi, Anna, oli illan kaunotar, voittajan kauneudessa yksin hienot kaupunkilaisneiditkin. Setä Jacob oli jo ihailut häntä pitemmän aikaa, mutta ei ollut uskaltanut ennen kosia, kun silloin illalla, kun hän ei voinut olla kosimatta" j.n.e. Tai "serkkuni Elizabeth, tyttöparka—hän kuoli kuumetta myöhemmin keuhkokuumeeseen—hänellä oli tuo vihreä puolisilkkileninki suurissa Uuden vuoden tanssiaisissa"; tai "tuo silkkipuku on sama, joka sisko Lucylla oli eräissä tanssiaisissa keväällä '56".

Mutta vaikka Planters House ei enää olekaan huvitusten ja kaupan keskus, kuten se oli ennen, on se kuitenkin vielä kaupungin vieraanvaraisuuden keskus matkustaville y.m., jotka joutuvat viettämään yönsä Maplessa. Isäntä on hotellin entisen omistajan nuorin poika, John Ray. Hyvin osaansa tyytyväinen on tämä John Ray, ei rasita itseään intoiluilla tai edistyspyrkimyksillä. Perheineen—vaimo, kaksi tytärtä ja veljen tyttö—on hän jotenkin tullut toimeen. Se on, siihen asti kun veljentyttö meni pois. Sen jälkeen täytyi toisinaan palkata "apulainen".

Mary Elizabeth Ray, John Rayn vanhemman veljen, Edward Rayn nuorin ja ainoa elossa oleva, joutui asumaan setänsä luona heti isänsä kuoltua. Hän oli silloin kymmenvuotias. Tai, paremmin sanoen, setänsä tuli asumaan hänen luoksensa, sillä hänen isänsä oli hotellin laillinen hoitaja, johon, siihen aikaan, sisältyi koko Rayn perheen omaisuus. Äitinsä kuoli hänen syntyessään, ja setänsä vaimo hoiti hänet, ja myöskin suurimman osan talon töistä, sillä aikaa kun isänsä hoiti liikeasioita. Sillä ajalla setänsä teki töitä missä ja mitä milloinkin sattui saamaan, joskus hotellissakin, kun oli enempi liikkettä; mutta enimmäkseen kuitenkin lähistön farmitaloissa. Isänsä kuoleman jälkeen, lankesi vanha hotelli setänsä haltuun.

Mary Elizabethin äiti oli viehättävä, sivistynyt nainen, yhdestä parhaimmista vanhanaikai-

sista perheistä, esivanhempansa ollen kotoisin Virginiasta. Isänsä oli ahkera, rehellinen ja keskinkertaisen sivistyksen saanut, saaden paremmat mahdollisuudet kun nuorempi veljensä John, joka syntyi siihen aikaan, kun kauppa-keskus alkoi häviämään ja sen kera hyvinvoivat asukkaat alkoivat tuntea puutteen kouristuksia.

Mary, tai Mary Elizabeth, kuten hänen isänsä halusi häntä kutsua, vanhan tavan mukaan täyttä nimeä käyttäen, peri äitinsä suloisen viehättävyyden, sekä isänsä toimeliaisuuden ja kyvykkyyden. Hänen lupavaa kauneuttaan eivät hänen kasvatusvanhempansa kunnioittaneet tai edes huomioonottaneet, mutta hänen kyvykäs toimeliaisuutensa käytettiin äärimmäisyyteen asti, usein ylenmääräisestikin, Planters House'ien keittiössä ja ruokailuhuoneessa. John Rayn vaimo oli voimakas ja toimelias, joka ei sallinut apulaiselleen lepoa niin kauvan kun pieninkin työ oli tekemättä. Hän oli pulska nainen, tavallaan, ja ylpeili työkykyisyydellään. Hänen tyttärensä, Fannie ja Rose, perivät äitinsä muodon, mutta isänsä jäykän luonteen, joten he enemmän kammotivat kuin rakastivat työtä. Ja niin tottu työteliäs Mrs. Ray jo aikaisin luottamaan Mary Elizabethin apuun, paitsi joissakin keveissä ja "naisellisissa tehtävissä". Siten Fannie ja Rose, toinen heistä vuotta vanhempi kun Mary Elizabeth, toinen vuotta nuorempi, tekivät kevyemmät työt, loikoilivat riippumattomilla tai juoksivat asioilla, loruillen matkallaan, ja Mary Elizabeth kuori potaattia, kuurasi lattiaita, pesi vaatteita, keitti ja teki muita töitä, jotka uuvuttivat voimia ja likasivat kädet. Tästä ylenmääräisen raatamisen johdosta näyttikin hän aina kuluneelta ja väsyneeltä. Hänen luonnollisella kauneudellaan oli vähän mahdollisuutta kehittyä, ja mahdollisuuksia henkiseen kehitykseen hänellä oli hyvin niukasti. (Jatk.)

Astorian s. s. osaston ompeluseuran kokoukset pidetään osaston talolla joka torstai ilta kello 8. Osote 262 Taylor ave.

— Kerätessänne tilauksia Toverille ja Toverittarelle voitte toimia paremmin kun pyydätte lähettämään paikakuntanne tilaajaluettelon, josta näette kenelle tulee lehti ja kenelle ei ja kenen tilaus on uudistettava, sillä tilausten uudistus on yhtä tärkeä kuin uusien tilausten ottaminenkin.